

τ' ἀπουσπούρια Μακεδ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀποδιλέγει.

2) Συνήθως κατὰ πληθ., ὁ τελευταῖος σπορητός, τὰ τελευταῖα σπαρσίματα Εὐβ. (Κάρυστ.) Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Κύπρ. Μέγαρ. : Ἐσπείρες; — Οἷ, εἶμαι 'ς τ' ἀπόσπορο! Μέγαρ. β) Ὁ κατὰ τὸ τέλος τῆς ἐποχῆς σπαρεῖς ἀγρὸς Εὐβ. (Κάρυστ.) 3) Ὁ τελευταῖος γόνος ζῶου Θήρ. κ.ά. : Γνωμ.

*Ορνιθὰ μου τὸ Γενάρι | καὶ παλὶ τὸν Ἀλωνάρι
καὶ τὸν Ἀουσιο κοκόρι | νὰ μὴν εἶναι ἀποσπόρι

Θήρ. 4) Τὸ ὑστερότοκον, τὸ τελευταῖον τέκνον κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) : Τ' ἀγαπάει αὐτὸ τὸ παιδί, γιατί' εἶναι τ' ἀποσπόρι του σύννηθ. Τοῦ διαόλου τ' ἀποσπόρι! (ὕβρις) Κρήτ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀπόσπερμα 2. 5) Τὸ ἀτροφικόν, ἀσθενικόν παιδίον Μακεδ. (Μελέν.) 6) Μεταφ. ὁ ἀξιοκαταφρόνητος ἄνθρωπος, ὕβριστικῶς ἢ σκωπτικῶς Βιθυν. (Κατιρ.) Πόντ. (Τραπ.) : Αὐτόνο τ' ἀποσπόρι ποιὸς τὸ 'χει ἀνάγκη! Κατιρ.

ἀποσποριὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀπουσποριὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀποσπορέα Κάρπ.

*Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σποριὰ.

1) Ἡ τελευταία σπορὰ Κάρπ. 2) Τὸ μέρος τοῦ ἀγροῦ ὅπου διεκόπη ἡ σπορὰ διὰ νὰ ἀροθῇ τοῦτο Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Οὐ γεουργὸς ἔφτιασε 'ς τὴν ἀπουσποριὰ.

ἀποσποριάζω ἀμάρτ. *ποσποριάζω Κάλυμν.

*Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σπόρος.

*Ἐπὶ ἀνδρῶν, παρακμάζω, καθίσταμαι παρήλιξ : Τὰ παλ-
ληκάρζα 'ἐν θὰ παντρεύονται μαιθὲ σὰν θὰ *ποσποριάζουν
(τὰ παλληκάρια δὲν θὰ παντρεύονται μαθὲ σὰν θὰ ξεσπο-
ριάσουν). Συνών. ξεσποριάζω.

ἀποσπορίδι τό, ἀμάρτ. ἀπουσποριδ' Μακεδ. (Χαλκιδ.)

*Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σπορίδι.

1) Τὸ ἀπόβλητον μέρος τοῦ διὰ σπορὰν κοσκινισθέντος
σίτου. 2) Τὸ ὑστερότοκον τέκνον. Συνών. ἀπόσπερμα 2.

ἀποσπορίτης ὁ, Ἄνδρ. Θηλ. ἀποσπορίτισσα Ἴος
*πουσποριτίσσα Θεσσ.

*Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσπέρνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίτης.

1) Πληθ., οἱ λουκουμάδες οἱ ὑπὸ τῶν γεωργῶν παρα-
σκευαζόμενοι ἐπὶ τῇ περατώσει τῆς σπορᾶς Ἄνδρ. 2) Θηλ.,
ἡ ἐορτὴ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου κατὰ τὴν 21^{ην} Νοεμ-
βρίου συμπύπτουσα μετὰ τὴν σπορὰν (ἀντὶ γεορτή τῆς
Παναγίας τῆς Ἀποσπορίτισσας) Θεσσ. Ἴος.

ἀπόσπορος ὁ, Κύθν. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) — Λεξ.
Βλαστ. Δημητρ. ἀπόσπορο τό, Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ.
Δημητρ.

*Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σπόρος.

1) Ὁ τελευταῖος σπειρόμενος σπόρος Κύθν. Πελοπν.
(Λακων.) 2) Ὁ περὶ τὸ τέλος τῆς σπορᾶς χρόνος εἴτε
ἐκάστης ἡμέρας εἴτε μιᾶς ἐποχῆς Πελοπν. (Μάν.) : Τώρα
δὲν ὀφκαιορίζω, θὰ 'ρθω ὁμως 'ς τὸν ἀπόσπορο.

ἀποσπορώνω Πόντ. (Κερασ.)

*Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σπορώνω.

*Ὠριμάζων ἀποκτῶ σπόρους, ἐπὶ φυτοῦ.

ἀποσπουδάξω σύννηθ. *ποσπουδάξω Κρήτ.

*Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σπουδάξω. Πβ. καὶ
μεταγν. ἀποσπουδάξω = ἀποφεύγω τι παντὶ τρόπῳ.

Τελειώνω τὰς σπουδὰς μου ἐνθ' ἄν. : Δὲν ἀποσπουδάσε
ἀκόμη ὁ γιὸς τοῦ δεῖνα. Ἀποσπουδάξε πρὸς τὴν αὐτὴν καὶ δυὸ
χρόνια σύννηθ. Ἀποσπουδάξε καὶ δὲ δοῦ χρειγιάζουσαι ἄλλα

γράμματα Κρήτ. || Φρ. Ἀποσπουδάσε καὶ αὐτὸς (ἔγινε τελείως
μόρτης) Ἀθῆν. Ἀμα πὰς μ' αὐτόν, θ' ἀποσπουδάσης αὐτόθ.
Εἶναι ἀποσπουδαγμένη καὶ αὐτὴ (συνών. φρ. εἶναι ξεσπο-
λισμένη) αὐτόθ. Καὶ μετβ. κάμνω τινὰ νὰ τελειώσῃ τὰς
σπουδὰς του Κρήτ. : Πολλὰ λεφτὰ θέλω γιὰ νὰ τὸνε *πο-
σπουδάξω.

ἀποσπουρίζω Ἀμοργ. Θήρ.

Πιθανῶς ἐκ παλαιοῦ ἀποσπυρίζω. Πβ. ἀρχ. φρ.
ἀπὸ σπυρίδος δειπνεῖν.

Λαμβάνω μέρος εἰς συμπόσιον κατὰ τὸ ὅποιον ἕκαστος
κομίζει τὴν τροφὴν του ἐνθ' ἄν. : Πάμε σήμερον ν' ἀποσπου-
ρίσωμε Θήρ. Συνών. ρεφενίζω.

ἀποσπρώχνω Ἀθῆν. Πελοπν. (Μάν.) — Ἀ'Εφταλ.
Μαζώχτρ. 33 Ἰδραγούμ. Σταμάτ. 88

*Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σπρώχνω.

1) Ἀπωθῶ Ἀ'Εφταλ. ἐνθ' ἄν. : Ἐβαλε τὸν ἀγκῶνα τῆς
ἡ Ἀσῆμω οὐ νὰ τὸν ἀποσπρώξῃ. β) Ἀπωθῶ ἐντελῶς
Πελοπν. (Μάν.) : Τὸν ἔσπρωξε μία φορὰ καὶ τὸν ἀποσπρώχνει
πάλι κατόπι ὥσπου τὸνε γκρέμισε κάτω. 2) Ἀποπέμπω,
ἀποδιώκω Ἰδραγούμ. ἐνθ' ἄν. : Ἀρκετὰ πρὸς με ἀποσπρώ-
ξατε . . . ἂν ποτε τίχῃ νὰ θελήσετε πάλι τὴ συντροφιά μου,
θὰ τὴν ἔχετε, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὴ ζητήσετε οἷς. 3) Φέρομαι
σκαιῶς πρὸς τινα Ἀθῆν. : Μὴν ἀποσπρώχνῃς ἔτσι τὸ παιδί.
Συνών. ἀποπαίρνω 1, ἀποσπιθιάζω.

ἀποσπῶ κοιν. *ποσπῶ Κρήτ. (Σητ.) Χίος *ποσπάω
Κέρκ. ἀποσπάω πολλαχ. *ποσπάζω Κύπρ. Μέσ. *πο-
σπάζομαι Κύπρ.

Τὸ ἀρχ. ἀποσπῶ.

1) Ἀποχωρίζω ἔλκων βιαίως κοιν. : Ἀπόσπασα μιὰ
μεγάλῃ πέτρα ἀπὸ τὸ βράχο. Ἀπόσπασα τὸ βρέφος ἀπὸ τὴν
ἀγκαλὰ τῆς μητέρας. Δὲ μπόρεσε νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴ
δεῖνα λόγ. κοιν. β) Ἐκρίζωνω, ἐκσπῶ λόγ. σύννηθ. καὶ
δημῶδ. Σύμ. : Δὲν ἀποσπᾷ οὔτε μιὰ τρίχα ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς
λόγ. σύννηθ. Πάτ' ἂ ἀποσπάσετε γούλα (πάτ' ἂ = πάτε νὰ)
Σύμ. γ) Ἐκβλαστάνω, ἐπὶ τοῦ σίτου ἐκβλαστάνοντος
στάχυν Κύπρ. : Ἐπόσπασεν κοιτσούλ-λαν (ἔβγαλε στάχυν).
δ) Μεταφ. ἐπιτυχάνω δυσκόλως λόγ. σύννηθ. : Τοῦ
ἀποσπᾷ ὑποσκέσεις. Μοῦ ἀπόσπασες τὸ μυστικὸ (ἐπέτυχες
νὰ μάθῃς). 2) Ἐλευθερώνω, ἀποφυλακίζω Κύπρ. : Πότε
'εν-νὰ *ποσπαστῇς; — Ὑστερα 'πὸ ἕναν μῆναν *ποσπάζομαι.
|| Ἄσμ.

*Ἐπόσπασεν τ' ἀέρφιν μου ποῦ 'ταν φυλακωμένον.

β) Κάμνω τινὰ ἐλεύθερον Κύπρ. κ.ά. : Ἄσμ.

Μούλ-λωσε, Μεχεμέτα, πολ-λὴν ριτζιὰν μὲν κάμνης,

*ποσπάσεις τοῦτον τὸν Ρωμαῖόν, μὰ κρούζουμεν τὴν χώραν
Κύπρ.

Μὰ δὲν σε 'φίν-νω μέσ' 'ς τὴν Τουρκιὰν . . .

γιὰ νὰ 'βρω τρόπον νὰ σὲ *ποσπάσω

αὐτόθ.

καὶ ἀπὸ τὰ χέρσα τῶν Τουρκῶν ἤτουνε *ποσπασμένος
αὐτόθ. 3) Ἀπαλλάττω, σφάζω Κύπρ. : Ἐδερνέν τον τῶ' ἐπό-
σπασά τον. Ποσπάζει ἄθ-θροπον ποῦ τὴν κρεμ-μάλ-λαν.
Νὰ τὸν *ποσπάσῃς ποῦ τὰ χέρσα του πόν-νὰ τὸν σκοτώσῃ
(πόν-νὰ = ποῦ θεν-νὰ). Ἄν εἶναι γιὸς μου, *ποσπάζεται (ἐκ
παραμυθ.) Ἐγὼνι ἐπόσπασα τὸν Γιαν-νῆν ποῦ ἔθεν-νὰ τὸν
δέρη ὁ Γεωρκῆς. Ποσπᾶσ' τὴν κεφαλὴν σου κ' ὕστερις ἐμᾶς.
Ποσπάστηκεν ὁ κακορρίζικος ποῦ τὰ βάσανα (ἀπέθανε).
Συνών. γλυτώνω. β) Μέσ. ἀπαλλάττομαι ἀπὸ τινος
Κύπρ. : Φρ. Ἐποσπάστηκεν ποῦ τὲς δουλειές του (ἔτελείωσε
τὰς ἐργασίας του). Ποσπάστικον ποῦ τὸ κτίσμαν νὰ φάμεν.

Καὶ ἄνευ ἐμπροθέτου προσδιορισμοῦ: Νὰ 'ποσπαστῶ καὶ ἔπειτα (νὰ τελειώσω τὴν ἐργασίαν καὶ ἔπειτα). || Ἄσμ.

Ἔ το ποῦ 'ποσπαστήκασι καὶ πάσι νὰ μὲ θάψουν,
τὲς πέτρες τὲς ἀσύντυχες κάμε τες νὰ μὲ κλάψουν.

4) Τελειώνω Κύπρ.: 'Ποσπάζει τὴν δουλειάν του. 5)

Μεταθέτω προσωρινῶς ὑπάλληλον ἢ στρατιωτικὸν ἀπὸ τῆς θέσεως, εἰς τὴν ἀνήκει, εἰς ἄλλην λόγ. σύνθηθ.: Ἐνεργεῖ 'ἀποσπαστῇ 'ς τὴν ἀστυνομία - 'ς τὸ ὑπουργεῖο - σὲ ταμεῖο κττ. Ἀξιωματικὸς - τελωνοφύλακας - ὑπάλληλος ἀποσπασμένος. Ο δικάστης εἶναι ἀποσπασμένος σὲ προξενικὴ ὑπηρεσία. 6)

Ἐπὼ τελείως, θραύω ἐντελῶς σύνθηθ.: Ἦτανε ραγισμένο τὸ τζάμι, τ' ἀπόσπασες καὶ ἡούχασες. Πρόσεξε μὴν ἀποσπάσης τὸ ποδάρι τῆς καρέκλας. Ξανάπεσε καὶ ἀπόσπασε τὸ χέρι του. Ἐδωκε πῆρε, τ' ἀπόσπασε τὸ κλῆμα. Ἦταν σπασμένη λίγο ῥίζα τοῦ βασιλικοῦ κ' ἐπῆγε ὁ γιός σου καὶ τὴν ἀπόσπασε. Σπασμένο ἦτανε τὸ σταμνὶ κ' ἐπῆς καὶ τὸ 'πόσπασες σύνθηθ. Καὶ ἀμτβ. θραύομαι καθ' ὁλοκληρίαν πολλαχ.: Ἀπόσπασε ἡ λαύνα - ἡ στάμνα - ἡ συκεῖ - τὸ τζάμι - τὸ δέντρο πολλαχ.

7) Ἀμτβ. πάσχων ἐκ κήλης πρότερον πάσχω ἀκόμη περισσότερον Πελοπν. (Μάν.): Ὁ καημένος ἀπόσπασε τὸν τελευταῖο καιρό.

ἀπόστα ἦ, Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστένω ὑποχωρητικῶς.

Κάματος, κόπος: Ἀπὸ τὴν πολλὴν δουλειὰ μ' ἔπιασε ἀπόστα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόσταμα 2.

ἀπόστα ἐπίρρ. Ζάκ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κέρκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύπρ. Μύκ. Παξ. Τήν. Χίος κ.ά.

Ἐκ τῆς Ἰταλ. φρ. *a posta*. Ἡ λ. καὶ ἐν ἐπιστολῇ τοῦ 1787. Ἰδ. ΔΚαμπούρογλ. Μνημ. Ἰστορ. Ἀθην. 2, 317.

Ἐπὶ τούτῳ, ἐλίτηδες ἐνθ' ἄν.: Τὸν ἔστειλ' ἀπόστα γιὰ νὰ μ' ἀββιζάρη Κέρκ. Ἦρθανε ἀπόστα νὰ τὸνε πάρουνε αὐτόθι. Ἦρθεν ἀπόστα νὰ τὸν πάρη Κύπρ. Ἀπόστα τὰ παράτ' ὅσα τὰ χωράφια Τήν. || Παροιμ.

Ἀπόστα σ' ἔκαμα κουμπάρο | γιὰ ν' ἀπλώνω μὲ τὸ θάρο Κεφαλλ.

Ἀπόστα εἶναι τὰ δόντια σου γιὰ νὰ βαστοῦν τὴ γλώσσα (ὁ νοῦς πρέπει νὰ κατευθύνῃ τοὺς λόγους) Κέρκ. Συνών. ἀποστάρικα, ἐπιταυτοῦ, ξαπόστα.

ἀπόσταγμα τό, ἀμάρτ. ἀπόσταμα Ἰθάκ. Κεφαλλ. — Λεξ. Δημητρ. ἀπόσταγμαν Πόντ. (Τραπ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀπόσταγμα.

1) Τὸ πρῶτον γλεῦκος τῶν σταφυλῶν τὸ ἐκρέον πρὸ τῆς ἐκθλίψεως Ἰθάκ. Κεφαλλ. — Λεξ. Δημητρ.: Στάσου πρῶτα νὰ βγάλουμε τ' ἀπόσταμα κ' ἔπειτα πατοῦμε Ἰθάκ. Συνών. ἀπάτης (Π) 1, πρόρρος, πρόχυμα. 2) Τὸ νὰ παύῃ τι νὰ στάξῃ Πόντ. (Τραπ.) Συνών. ἀποστάλαγμα 1.

ἀποστάζω λόγ. πολλαχ. καὶ δημῶδ. Πόντ. (Τραπ.) Χίος κ.ά.

Τὸ ἀρχ. ἀποστάζω.

1) Μόλις στάζω, ρεῶ στάγδην λόγ. πολλαχ.: Ἦ σκεπὴ σὲ μιὰ γωνιά ἀποστάζει Λεξ. Δημητρ. 2) Παύω νὰ στάζω Πόντ. (Τραπ.) Χίος κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.: Θὰ περάσουνε μέρες ὥσπου ν' ἀποστάξουν οἱ χιονισμένες σκεπὲς Λεξ. Δημητρ. Ἐπόσταξε τὸ λάδι (ἔπασσε τοῦ ἐλαίου ἢ ἐκροῇ ἐκ τοῦ πιεστηρίου) Χίος. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ.

Πβ. ἀποσταλάζω.

ἀποσταῖλα ἦ, Πελοπν. (Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόστα καὶ τῆς καταλ. - ἰλα.

Ἀπόσταμα 2, ὁ ἰδ.

ἀποστακατία ἦ, Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀποστακατέ < ἀποστακοῦ, δι' ὁ ἰδ. *ἀποστατίζω.

Ἡ ἀπόστασις τῶν δύο ποδῶν ὅσον εἶναι δυνατόν νὰ ἀνοίξουν: Νὰ ἀποστακατία τὰ κοττὲ τόπο (ἓνα ἀνοιγμα τῶν ποδιῶν τῆς κόττας τόπο).

ἀπόσταλα ἐπίρρ. Στερελλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. στάλος.

Μετὰ τὸν στάλο, κατὰ τὸ ἀπόγευμα.

ἀποστάλαγμα τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά. ἀποστάλαμα Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀποστάλαγμα.

1) Τὸ νὰ παύῃ τι νὰ στάξῃ Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. Συνών. ἀπόσταγμα 2. 2) Τὸ ἐξ ἀποστάξεως ὑγρὸν, ἀπόσταγμα Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

ἀποσταλάζω Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Σαλαμ. κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀποσταλάζου Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. 'ποσταλάζω Σαλαμ. ἀποσταλάσ-σω Κάρπ.

Τὸ μεταγν. ἀποσταλάζω.

Α) Μετβ. 1) Καθαρίζω δι' ἀποστάξεως, διωλίζω Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά.: Ζουμὶ ἀποσταλαγμένο (περασμένο ἀπὸ τὸ τρυπητήρι) Ἀρκαδ. Συνών. λαγαρίζω, λαμπικ-κάρω. Πβ. σουρῶνω, στραγγίζω. 2) Κάμνω τι νὰ στραγγίσῃ Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.: Θ' ἀποσταλάξω τ' ἄσκι (κρεμῶν τὸν ἄσκον ἀνάποδα κάμνω ν' ἀποστραγγίσῃ) Αἰτωλ. Συνών. ἀποστραγγίζω.

Β) Ἀμτβ. 1) Ἀποστάζω, στάζω Κάρπ. Σαλαμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.: Τὸ νερὸ - τὸ κανάτι 'ποσταλάξε Σαλαμ. Ἡ σκεπὴ ἀποσταλάζει Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Ἀποσταλάσ-σ' ἢ μούρη της σὰν Χιώτικο μαστίχι, μάσ-σεται καὶ ἀπομάσ-σεται καὶ ροοκοκ-κινίτζει

(μούρη = μῦτι) Κάρπ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Ἰδ. Λουκιαν. Ἐρωτ. 45 ἀποσταλάζοντες ἰδρωῖτες. 2) Παύω νὰ στάζω Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. — Λεξ. Βλαστ.: Ἀποσταλάξει τοῦ μέλι (ἔπασσε νὰ στάξῃ ἀπὸ τὰς κηρήθρας) Αἰτωλ. 3) Μεταφ. καταντῶ, καταλήγω Στερελλ. (Αἰτωλ.): Νὰ ἰδοῦμι ποῦ θὰ ἀποσταλάξῃ καὶ αὐτὸ τοῦ σπίτ', αὐτὸς οὐλα τὰ πούλ' σι. Τοῦ πῆρ' οὐ ἓνας, τοῦ πῆρ' οὐ ἄλλους, νὰ ἰδοῦμι ποῦ ἀποσταλάξει τώρα. Συνών. ἀποκαταντῶ 1, καταντῶ, κατασταλάζω. Πβ. ἀποστάζω.

ἀποσταλγάρω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σταλγάρω.

Ἀπροσώπ. παύει ἢ ροή: Ἐποστάλγαρεν πλγὰ τὸ αἷμα.

ἀποσταλίζω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σταλίζω.

Λύω ἐκ τῆς φάτνης ἢ τῶν δεσμῶν: Ἄσμ.

Ἀποσταλίζ' καὶ τ' ἄλογον καὶ φρυγαδᾶς τὴν κόρην.

ἀπόσταμα τό, Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἰθάκ. Μακεδ. Πελοπν. (Γελίν. Μάν. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τσακων. κ.ά. — Λεξ. Δεῖκ Περίδ. Αἰν. Ἡπίτ. Μπριγκ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. 'πέσταμα Θράκ. (Γέν.) ἀπόστημα Δ. Κρήτ. 'πόστημα Α. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστένω.

1) Τὸ νὰ σταματᾶ τις, στάσις, σταμάτημα Κρήτ.: Δὲ μοῦ καλαρέσει τὸ 'πόστημα' ἀπὸ κανεὶ ἐκεινοσέ, ἅμα περνᾷ δροστὰ ἀπὸ τὸ σπίτι μας. Συνών. σταμάτημα. 2) Κόπωσις, κάματος ἐνθ' ἄν.: Ποτὲς δὲ μπορεῖ νὰ δόνε πιάση καὶ αὐτόνε ἀπόσταμα Μάν. Τέτοια 'πεστάματα δὲν τ' ἀκούω γὼ Γέν. Ἐφρούκωσαν τὰ κάφυνά μου ἀπὸ τ' ἀπόσταμα Γελίν. Ἀπ' τοῦ

